

være *Troen*, der gør Folk berettigede til Himmerige.

2) De hidtidige Religionsformer er aldeles uskikkede til at være pædagogiske Opdragelsesmidler, fordi de alle er *forstenede* i den indbildte *Aabenbaring* eller den deraf følgende Indbildning om Fuldkommenheden fra først af, der ikke tillader dem at voxer og følge med Livets Udvikling.

Derfor bliver de en *Hæmsko* paa deres Tilhængere for at »tage virksom Del i gavnlige Fremskridt og et sundt Oplysningsarbejde samt — med Henblik til Kvindesagen — en retfærdig Gennemførelse af begge Køns lige Menneskeret.« Da nemlig Tanken om dette sidste, som saa meget andet nyt, slet ikke var opstaaet paa Religionernes Tilblivelsestid, har den ingen Rod i disse, og det er kun en fortvivlet Idé ved Hjælp af »Matzenske« Fortolkningskunster at ville lægge den eller lignende ind i de »*aabenbarede*« Religioner.

3) I Stedet for som nu de konfessionelle Skoler at henlægge Belønning eller Straf for gode og onde Gærninger til et andet Liv end dette, i hvilket Handlingerne øves, og derved svække Betydningen af at handle rigtigt her, kan de konfessionsløse Skoler ganske simpelt forklare sine Elever, at *Aarsag og Virkning* er uadskilleligt knyttede til hinanden i *dette* Liv baade med Hensyn til de fysiske og aandelige Naturlove. Og at lige saa sikkert, som der vil foregaa en Forbrændingsproces, der vil have ubehagelige fysiske Følger, naar man stikker en Finger i Ilden, lige saa vist vil der foregaa en Ødelæggelsesproces, der vil have skadelige Følger, naar man forsynder sig imod de moralske Love, der er nedlagt i vor aandelige Natur. Men ligesom man i fysisk Henseende kan skyde andre i Ilden i Stedet for at brænde sig selv, saaledes kan man ogsaa ved umoralske aandelige Handlinger bringe Ulykker over andre Mennesker, mens man selv gaar stolt og hædret omkring. Kun den Ting er sikker, at *enten* vi selv eller en anden Del af det menneskelige Samfundshæle vil komme til at lide under enhver somhelst Ferseelse imod *de* Love, der gælder for baade den fysiske og aandelige Tilværelse, og at det *kun* er Forseelser herimod — bevidste eller ubevidste — der volder Lidelser i det menneskelige Samfund.

Den bedste Opdragelse vil derfor være den, der bringer Eleverne til at indse, at *Aarsag og Virkning* stadig følges ad, at Straf eller Belønning kommer uundgaeligt efter hver en ond eller god Gærning, og at Naturens Bud (eller Guds, om man vil) ikke lader sig bryde, men derimod bryder os i samme Grad, som vi trods dem eller i Uvidenhed handler imod dem.

At undervise i disse Love — baade for det individuelle Liv og Samfundslivet, det fysiske saavel som det aandelige — maa derfor være Skolens Hovedopgave.

Ansvaret for det gode eller onde, der sker her iblandt Menneskenes Børn, maa lægges over paa disse og ikke længere tillægges gode eller onde Aander fra en anden Verden.

De saaledes opdragne Mennesker vil blive mere tolerante og bedre skikkede for

Samfundslivet end den nuværende énsidige religiøsfanatiske og uvidende Slægt.

Brønderslev i November.

Karl Fred. Jensen.

København paa Skøjter.

Vinteren kom, den kom pludseligt, den kom haard og barsk med Storm og Sne i Følge, men den gav atter vige.

Det var dog kun paa Skrømt.

Nogle Dage med Slud og Graavejr gik hurtig og gjorde Plads for en mild Frost med stundom snetung Luft og stundom klar Sol, der lokke vinterklædte spaserende frem og befolke Gaderne.

Men den gjorde mere endnu, den lette stille Frost.

Den slog Bro over Vandene, den bandt dem med Isens Baand, den klare, gennemsigtige Krystalskorpe dækkede de Bølger, der for faa Dage siden gik saa højt, at deres Sprejt endnu hænger som Is paa Søens Skrænt.

Og Drengene glædede sig, for dem var det en Jubel uden Lige at lave Glidebaner der, hvor de før lod deres Skibe sejle, og at prøve Lykken, om den vil være dem gunstig, saa de kan naa over paa Aaens eller Søens eller Stadsgravens anden Side uden at Betjenten tager dem i Nakken. Men der var ogsaa andre, der jubede, og det var hver den, der dyrker den ædle Skøjteløberkunst. Giver der vel nogen Sport, der kan sammenlignes med den? Er det ikke herligt paa blanke Jærnsko at kunne flyve lig Fuglen hen over den skinnende Isflade, fylde Lungerne med frisk Luft og komme hjem med nye Kræfter, røde Kinder og god Appetit.

Jo, det er det. Men her som saa mangt et andet Sted i vort Samfund findes der privilegerede og lige det modsatte.

De privilegerede, det er alle dem, der har Raad til at melde sig ind i en Skøjteløberforening. De behøver ikke at spekulere over, hvor de i det hele taget skal løbe. For dem er der sørget, rigtig godt oven i Købet, med Musikpavillon og Flag, Stole og Bænke, og Isen bliver holdt i Orden, den bliver skrabt glat og fejlet ren for Sne og Smuds.

Men for de andre, for dem paa den modsatte Side, for dem, der ikke har Raad til at *betale* for at faa Lov til at løbe paa egen Is i den By, som de selv eller deres Forældre skatter og skylder til, for dem er der saa godt som slet ikke sørget.

I Reglen faar de Lov at benytte et lille Hjørne af Sortedamsøen, hvor fattige Folk skaffer sig Fortjeneste af at skuffe Banen, spænde Skøjter af og paa, sælge Øl og Brød m. m., men det er kun et lille Stykke, paa den øvrige Del af Søen ises der, og Peblingsøen har som sagt en af Skøjteløberforeningerne forpagtet.

Kommunen gør ret meget for den Del af Københavnerne, der ikke har Raad til at betale. Den giver gratis Musik om Sommeren f. Ex. Mon det ikke vilde være nok saa

nødvendigt at give en vid, udstrakt Skøjtebane, hvor Mænd, Kvinder og Børn kan tumle sig af Hjærtens Lyst?

Skøjteløberforeningen vilde saamænd ikke tabe derved, men en Mængde uformuende unge Mennesker vilde vinde.

Tekla.

Plejebørns Kaar.

Den offentlige Mening udtaler sig stadig stærkere for Reformer i Samfundet til Gunst for de hjemløse Smaa, og har de stille, humane Røster endnu ikke haft Kraft nok til at kalde de stærkt optagne Københavnerne til at rejse sig, saa har de grulige Barnemord bragt selv de ligegyldigste paa Benene.

Fremskridtskvinderne, der ligesom Hejmdal har sin Plads paa Gjallarbroen og ligesom han har Øre for de fineste Røster, de har ogsaa i denne Sag hørt de smaa Børns Klageskrig om Hjem og Modervarme.

»De samlede Kvindeforeninger« havde derfor indkaldt til offentligt Massemøde om »Plejebørns Kaar«. Mødet var talrigt besøgt og Foredragsholderne fulgtes med den største Opmærksomhed. Fru Louise Norlund, der som Kommunelærerinde har indgaaende Kendskab til de Lag af Samfundet, hvor den største Nød findes, talte indtrængende og med megen Dygtighed de hjælpeløse Børns Sag. Hun dadlede stærkt Autoriteternes Stilling til Sagen, baade i Lovgivningen og i Kommunen. Staten er stræng i sine Straffe mod Fosterfordrivelse og Barnemord, naar en uheldig ung Kvinde i sin Pine og Fortvivlelse ikke véd, hvad hun selv gør. Den viser derved, at Børnene vedkommer Staten. Men hvad svarer Staten, naar hun kommer med sit Barn for at bede om Forplejning og Opdragelse? Hendes gennemtænkte Foredrag blev modtaget med stort Bifald.

Derefter talte Journalist A. C. Meyer ildfuldt, sympatetisk i samme Retning. Hans Foredrag, som lønnes med det mest levende Bifald, findes udførligt gengivet i »Socialdemokraten«. — »De samlede Kvindeforeninger« agter at føre Sagen videre.

Paa dette Massemøde startede Adressen til Kommunalbestyrelsen om »Madsteder« for de fattige Skolebørn, og vandt talrige Underskrifter.

Adressen fremligger paa de fleste københavnske Blades Expeditionskontor samt hos Redaktøren af »Hvad vi vil«, Johanne Meyer, Naboløs 4, hvor enhver Kvinde, der har Medfølelse for de sultne Børn, bør afhente en Liste og samle Underskrifter, at Kommunalbestyrelsen allerede i Vinter vil, naar den faar et fyldigt Indtryk af den offentlige Mening, oprette et »Madsted«.